

सम्मान सहित पास हुनको लागि हर खजानाको खाता चेक गरेर जम्मा गर

आज बापदादा हरेक साना-ठूला चारैतर्फका देश-विदेशका बच्चाहरूको भाग्य देखेर हर्षित भइरहनु भएको छ । यस्तो भाग्य सारा कल्पमा ब्राह्मण आत्मा बाहेक कसैको पनि हुन सक्दैन । देवताहरू पनि ब्राह्मण जीवनलाई श्रेष्ठ मान्छन् । हरेकले आफ्नो जीवनको आदिदेखि हेर- हाम्रो भाग्य जन्मदै कति श्रेष्ठ छ । जीवनमा जन्मनासाथ माता-पिताको पालनाको भाग्य मिल्छ । त्यसपछि पढाइको भाग्य मिल्छ । त्यसपछि गुरुद्वारा मत वा वरदान मिल्छ । तिमी बच्चाहरूलाई पालना, पढाइ र श्रीमत, वरदान दिनेवाला को हुनुहुन्छ ? परम आत्माद्वारा यी तीनवटै प्राप्ति छन् । पालना हेर- परमात्म पालना कति थोरै करोडौंमा कोहीलाई मिल्छ । परमात्म शिक्षकको पढाइ तिमी बाहेक कसैलाई पनि मिल्दैन । सतगुरुद्वारा श्रीमत, वरदान तिमीलाई नै प्राप्त भएको छ । आफ्नो भाग्यलाई राम्रोसँग जान्दछौ ? भाग्यलाई स्मृतिमा राखेर झुमिरहन्छौ, गीत गाइरहन्छौ- वाह मेरो भाग्य !

अमृतवेलादेखि जब उठ्छौ, परमात्म-प्यारमा लवलीन भएर उठ्छौ । परमात्म प्यारले उठाउँछ । दिनचर्याको शुरुआत परमात्म प्यारबाट हुन्छ । प्यार हुँदैन थियो भने उठ्न सक्ने थिएनौ । प्यार नै तिम्रो समयको घण्टी हो । प्यारको घण्टीले तिमीलाई उठाउँछ । सारा दिनमा परमात्म साथले हरेक कार्य गराउँछ । कति ठूलो भाग्य छ जो स्वयम् बाबा आफ्नो परमधाम छोडेर तिमीलाई शिक्षा दिनका लागि आउनुहुन्छ । यस्तो कहिले सुनेका छौ- भगवान् हरेक दिन आफ्नो धामलाई छोडेर पढाउनका लागि आउनुहुन्छ ! आत्माहरू जतिसुकै टाढा-टाढाबाट आए पनि परमधामभन्दा टाढा अरू कुनै देश छैन । छ कुनै देश ? अमेरिका, अफ्रिका टाढा छ ? परमधाम सबै भन्दा उच्च धाम हो । सबै भन्दा उच्च धामबाट सबैभन्दा उच्च भगवान्, सबैभन्दा उच्च बच्चाहरूलाई पढाउन आउनुहुन्छ । यस्तो भाग्य आफ्नो अनुभव गर्छौ ? सतगुरुका रूपमा हरेक कार्यको लागि श्रीमत पनि दिनु हुन्छ र साथ पनि दिनुहुन्छ । केवल मत दिनुहुन्न, साथ पनि दिनुहुन्छ । तिमी के गीत गाउँछौ ? मेरो साथ-साथ हुनुहुन्छ वा टाढा हुनुहुन्छ ? साथ हुनुहुन्छ हैन ? यदि सुन्छौ भने पनि परमात्म टिचरसँग, यदि खान्छौ भने पनि बापदादाको साथमा रहेर खान्छौ । एकलै खान्छौ भने तिम्रो गल्ती हो । बाबा त भन्नुहुन्छ मेरो साथ खाऊ । तिमी बच्चाहरूको पनि प्रतिज्ञा छ- सँगै रहनेछौं, सँगै खानेछौं, सँगै पिउनेछौं, सँगै सुत्नेछौं र सँगै हिँड्नेछौं... सुत्नु पनि एकलै छैन । एकलै सुत्थौ भने नराम्रो सपना वा नराम्रो विचार सपनामा पनि आउँछ । तर बाबाको यति धेरै प्यार छ जो सधैं भन्नुहुन्छ- मेरो साथ सुत्, एकलै नसुत् । त्यसैले उठ्दा पनि साथै, सुत्दा पनि साथै, खाँदा भने पनि साथै, हिँड्दा पनि साथै । यदि अफिसमा जान्छौ, व्यापार गर्छौ भने पनि व्यापारको तिमी ट्रष्टी हौ, मालिक बाबा हुनुहुन्छ । अफिसमा जाँदा तिमीलाई थाहा छ- हाम्रो निर्देशक, हाकिम बापदादा हुनुहुन्छ, ऊ त निमित्त मात्र हो, उहाँको निर्देशन अनुसार काम गर्छौ । कहिले उदास भयौ भने बापदादा साथी बनेर बहलाउनुहुन्छ । साथी पनि बन्नुहुन्छ । कहिले प्रेममा रोयौ, आँसु आयो भने बाबा पुछ्नको लागि आउनुहुन्छ र तिम्रो आँसु दिलको डिब्बामा मोती समान समाहित गर्नुहुन्छ । कहिलेकाहीं धेरै मीठोसँग नटखट भएर रूष्ट पनि हुन्छौ, रिसाउँछौ पनि । तर बाबा अप्रसन्नलाई पनि मनाउन आउनुहुन्छ । प्यारा बच्चाहरू केही भएको छैन, अगाडि बढ । जे भयो त्यो बित्यो, बिसिदैऊ, ‘बिती सो बिती’ गर, यसरी मनाउनु पनि हुन्छ । हर दिनचर्या कसको साथमा छ ? बापदादाको साथमा । बापदादालाई कहिलेकाहीं बच्चाहरूको कुरामा हाँसो पनि उठ्छ । जब भन्छन् बाबा हजुरलाई बिसिन्छौं, एकातिर भन्छौ कम्बाइन्ड हुनुहुन्छ, कम्बाइन्डलाई कहिले भुलिन्छ र ? जब साथ-साथ छौ भने साथमा हुनेले भुल्न सक्छ र ? त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- स्याबास- बच्चाहरूमा यति धेरै शक्ति छ जो कम्बाइन्डलाई पनि अलग गरिदिन्छन् ! हौ कम्बाइन्ड तर अलिकति मायाले कम्बाइन्डलाई पनि अलग गरिदिन्छ ।

बापदादा बच्चाहरूको खेल देखेर यही भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, आफ्नो भाग्यलाई सदा स्मृतिमा राख । हुन्छ के ? सोच्दछौ- मेरो भाग्य धेरै उच्च छ, तर सोच्ने स्वरूप बन्छौ, स्मृति-स्वरूप बन्दैनौ । सोचन त धेरै राम्रो सोच्छौ- म त यो हुँ, म त यो हुँ, म त यो हुँ... धेरै राम्रोसँग सुनाउँछौ पनि । तर जे सोच्छौ, जे भन्छौ त्यसको स्वरूप बन । स्वरूप बन्नमा कमी हुन जान्छ । हरेक कुराको स्वरूप बन । जे सोच्छौ त्यो स्वरूपको पनि अनुभव गर । सबैभन्दा ठूलो अनुभवी मूर्त बन्नु हो । अनादि कालमा जब परमधाममा हुन्छौ तब सोच्ने स्वरूप होइन, स्मृति स्वरूप हुन्छौ । म आत्मा हुँ, म आत्मा हुँ- यो पनि सोच्नु पर्दैन, स्वरूप हुन्छ नै । आदिकालमा पनि यस समयको पुरुषार्थको प्रारब्ध स्वरूप हुन्छौ । सोच्नु पर्दैन- म देवता हुँ, म देवता हुँ... स्वरूप हुन्छ । त्यसैले जब अनादिकाल, आदिकालमा स्वरूप हुन्छौ भने अहिले पनि अन्तमा स्वरूप बन । स्वरूप बनेमा आफ्नो गुण, शक्तिहरू स्वतः नै इमर्ज हुन्छन् । जसरी कुनै पनि

२०७१ कार्तिक १६ आइतबार ०२-११-२०१४ प्रातः मुरली “अव्यक्त बापदादा” रिवाइज ३१.०१.९८ मधुबन

पेशावाला जब आफ्नो सीटमा सेट हुन्छन्, त्यो पेशाको गुण, कर्तव्य स्वतः इमर्ज हुन्छन्। यसैगरी तिमी सदा स्वरूपको सीटमा सेट भइरहेमा हर गुण, हर शक्ति, हर प्रकारको नशा स्वतः नै इमर्ज हुन्छ। मेहनत गर्नुपर्दैन। यसलाई भनिन्छ ब्राह्मणपनको स्वाभाविक स्वभाव (नेचर), जसमा अरू सबै अनेक जन्मको स्वभावहरू समाप्त हुन जान्छ। ब्राह्मण जीवनको स्वाभाविक स्वभाव नै हो गुण स्वरूप, सर्वशक्ति स्वरूप, अरू जुन पनि पुराना स्वभावहरू छन् ती ब्राह्मण जीवनका स्वभाव होइनन्। मेरो नेचर यस्तो छ भन्छौ, तर कसले बोलिरहेको छ— मेरो नेचर ? ब्राह्मण वा क्षत्रिय ? वा पास्ट जन्मको स्मृति स्वरूप आत्माले बोल्छ ? ब्राह्मणहरूको नेचर— जुन ब्रह्मा बाबाको नेचर त्यो नै ब्राह्मणहरूको नेचर। त्यसैले सोच, जुन समय भन्छौ मेरो नेचर, मेरो स्वभाव यस्तो छ, के ब्राह्मण जीवनमा यस्तो शब्द— मेरो नेचर, मेरो स्वभाव... हुन सक्छ ? यदि अहिलेसम्म मेटाइरहेका छौ र पास्टको नेचर प्रकट हुन पुग्छ भने सम्भन्धनुपर्छ त्यतिखेर ब्राह्मण होइन, क्षत्रिय हुँ, युद्ध गरिरहेको छु मेटाउनका लागि। त्यसोभए के कहिले ब्राह्मण, कहिले क्षत्रिय बन्छौ ? कहलाउँछौ के ? क्षत्रिय कुमार वा ब्रह्माकुमार ? को हो ? क्षत्रिय कुमार हो र ? ब्रह्माकुमार, ब्रह्माकुमारी। अर्को नाम त छैदै छैन। कसैलाई यसरी बोलाउँछौ र— ए क्षत्रिय कुमार आऊ ! यसरी बोलाउँछौ वा आफूलाई म ब्रह्माकुमार होइन, म क्षत्रिय कुमार हुँ, भन्छौ ? त्यसैले ब्राह्मण अर्थात् जो ब्रह्मा बाबाको नेचर त्यो ब्राह्मणहरूको नेचर। यो शब्द अब कहिले नबोल, गल्तीले पनि नबोल, नसोच, के गरूँ मेरो नेचर हो ! यो बहाना बनाउनु हो। यसो भन्नु पनि आफूलाई छुटाउने बहाना हो। नयाँ जन्म भइसक्यो, नयाँ जन्ममा पुरानो नेचर, पुरानो स्वभाव कहाँबाट इमर्ज हुन्छ ? त्यसोभए सम्पूर्ण मरेका छैनौ, अझै जिउँदै छौ, थोरै मात्र मरेका हो र ? ब्राह्मण जीवन अर्थात् जो ब्रह्मा बाबाको हर कदम हो त्यो ब्राह्मणहरूको कदम होस्।

त्यसैले बापदादा भाग्यलाई पनि देखिरहनुभएको छ अनि यस्तो श्रेष्ठ भाग्य, त्यो भाग्यको अगाडि यो बोल राम्रो लाग्दैन। यस पटक मुक्ति वर्ष मनाइरहेका छौ हैन ? के क्लास गराउँछौ ? मुक्ति वर्ष हो। त्यसोभए मुक्ति वर्ष हो वा ९९ मा आउनु छ ? ९८ वर्ष मुक्ति वर्ष हो ? जसले सम्भन्धौ, यही वर्ष मुक्ति वर्ष हो, उनीहरूले हात हल्लाऊ। हेर हात हल्लाउन धेरै सजिलो छ। हुन्छ के ? वायुमण्डलमा बसेका छौ, खुशीमा भुमिरहेका छौ, त्यसैले हात हल्लाइदिन्छौ, दिलबाट हात हल्लाऊ, प्रतिज्ञा गर— जे भए पनि प्रतिज्ञा मुक्ति वर्षको नजाओस्। यस्तो पक्का प्रतिज्ञा छ ? हेर सोचेर हात उठाऊ। यस टी. भी. मा आओस् नआओस्, बापदादाको पासमा तिम्रो चित्र निस्किरहेको छ। त्यसैले यस्तो-यस्तो कमजोर बोलीबाट पनि मुक्ति। बोली यस्तो मधुर होस्, बाबा समान होस्, सदा हरेक आत्माप्रति शुभ भावनाको बोली होस्, यसलाई भनिन्छ युक्तियुक्त बोली। साधारण बोली पनि हिंङ्दा-डुल्दा हुनु हुँदैन। कोही पनि अचानक आयो भने यस्तो अनुभव गरोस् यो बोली हो वा मोती हो। शुभ भावनाको बोली हीरा मोती समान हुन्छ, किनकि बापदादाले धेरै पटक यो इशारा दिनुभएको छ— समय अनुसार अब थोरै समय छ सबै खजानाहरू जम्मा गर्ने। यदि यस समयमा समयको खजाना, संकल्पको खजाना, बोलीको खजाना, ज्ञान धनको खजाना, योगको शक्तिहरूको खजाना, दिव्य जीवनको सर्व गुणहरूको खजाना जम्मा गरेनौ भने फेरि यस्तो जम्मा गर्ने समय मिल्न सजिलो छैन। दिनभरीमा आफ्ना यी एक-एक खजानाको खाता जाँच गर। जसरी स्थूल धनको खाता जाँच गर्छौ नि, यति जम्मा छ... यसैगरी हर खजानाको खाता जम्मा गर। जाँच गर। सबै खजानाहरू चाहिन्छ। यदि सम्मान सहित पास हुन चाहन्छौ भने हरेक खजानाको जम्माको खाता यति भरपुर चाहिन्छ जुन २१ जन्म जम्मा भएको खाताबाट प्रारब्ध भोग्न सकियोस्। अझै टू लेटको घण्टी (अन्तिम समय) बजेको छैन, तर बज्नेवाला छ। दिन र मिति बताउँदिन। अचानक नै आउट हुनेछ— टू लेट। फेरि के गर्छौ ? त्यतिखेर जम्मा गर्छौ ? जति नै चाहे पनि समय मिल्दैन। त्यसैले बापदादाले धेरै पटक इशारा दिइरहनुभएको छ— जम्मा गर, जम्मा गर, जम्मा गर किनकि तिम्रो अहिले पनि टाइटल छ— सर्वशक्तिमान्। शक्तिमान् पनि होइन, सर्वशक्तिमान्। भविष्यमा पनि सर्वगुण सम्पन्न, केवल गुण सम्पन्न होइन। यी सबै खजाना जम्मा गर्नु अर्थात् गुण र शक्तिहरू जम्मा भइरहेका छन्। एक-एक खजानाको गुण र शक्तिसँग सम्बन्ध छ। जसरी साधारण बोली छैन भने मधुर भाषी, यो गुण हो। यसैगरी हरेक खजानाको सम्बन्ध छ।

बापदादाको बच्चाहरूसँग प्यार छ त्यसैले फेरि पनि पटक-पटक इशारा दिइरहनुभएको छ किनकि आजको सभामा सबै भिन्न भिन्न प्रकारका (भेराइटी) छन्। साना बच्चाहरू पनि छन्, टिचरहरू पनि छन् किनकि टिचरहरू नै त समर्पण भएका छन्। कुमारीहरू पनि छन्, प्रवृत्तिवाला पनि छन्। सबै भेराइटी छन्।

२०७१ कार्तिक १६ आइतबार ०२-११-२०१४ प्रातः मुरली “अव्यक्त बापदादा” रिवाइज ३१.०१.९८ मधुबन

अच्छा— बापदादाको टिचर्सप्रति एउटा शुभ भावना छ, सुनाऊँ ? केवल सुन्छौ वा गछौँ पनि ? केवल सोच्छौ वा स्वरूप बन्छौ ? सुन्छौ, गछौँ... । धेरै सानो शुभ भावना छ । ठूलो कुरा पनि छैन, धेरै सानो छ । दादीले सन्देश पठाइन्— अब सबै सेन्टर्स निर्विघ्न हुनुपर्छ, यसको उत्तरदायी टिचर्स हुन् । अहिलेसम्म टिचर्सको कम्पलेन्स आउँछ । दादीहरूको पासमा त्यो फाइल छ नि । अफिसवाला ईशूले भन्छिन्— सेन्टरहरूबाट यति फाल्तु चिट्ठी आउँछ जसले फोहोरको डब्बा नै भरिन्छ । यस्तो छ होइन ? त्यो पढ्न पनि समय लाग्छ, फेरि च्यात्न पनि समय लाग्छ, फेरि डब्बामा फाल्न पनि समय लाग्छ, त्यसैले यो मेहनत फाल्तु भयो नि । त्यसैले बापदादाको शुभ भावना छ— सबै टिचर्स बाबाका दायाँ हात हुन्, बायाँ हात होइनन्, दायाँ हुन् । दायाँ हातहरूको स्थानबाट, सेन्टर्सबाट यस्तो समाचार आओस् जसले फोहोरको डब्बा नै भरियोस्— के यस्तो राम्रो लाग्छ ? भन हो वा होइन ? जसले सम्भन्छौ यस वर्ष हामी हरेक तीन प्रमाणपत्र लिनेछौँ— स्व विघ्न विनाशक, सेन्टर विघ्न विनाशक र साथी विघ्न विनाशक । यी तीन प्रमाणपत्र लिनका लागि जो तयार छौ, ती टिचर्सले हात उठाऊ । जुन सेन्टरमा पाण्डव रहन्छन्, उनीहरूले पनि हात उठाऊ । (सबैले हात उठाए) धन्यवाद ।

अब फोहोरको डब्बा खाली रहनेछ । पढ्नुपर्दैन । ईशू भन्छिन्— चिट्ठी खोल्दा-खोल्दा हातै थाक्छ । त्यसैले चाहे यहाँ बसेका छौ, चाहे विदेशमा सुनिरहेका छन्, चाहे देशमा सुनिरहेका छन्, चाहे मुरली सुन्नेछन् । तर बापदादाको सारा विश्वका निमित्त टिचर्सप्रति यो शुभ भावना छ कि यो वर्ष कुनै कम्पलेन आउनुहुँदैन । कम्पलेनको फाइल समाप्त होस् । बापदादाको पासमा पनि धेरै फाइल छन् । त्यसैले यस वर्ष कम्पलेनको फाइल समाप्त । सबै फाइन बनून् । फाइनभन्दा पनि रिफाइन । मन पर्छ होइन ? कोही जस्तोसुकै होस् उसँग चल्ने विधि सिक । कसैले जेसुकै गरोस्, पटक-पटक विघ्न रूप बनेर सम्मुख आओस् तर यी विघ्नहरूमा समय लगाउनु, आखिर यो पनि कहिलेसम्म ? यसको पनि समाप्ति समारोह त हुनु छ हैन ? त्यसैले अरूलाई नहेर । यसले यस्तो गर्छ, मैले के गर्नु छ ? यदि ऊ पहाड हो भने मैले किनारा लाग्नुपर्छ, पहाड हट्दैन । ऊ परिवर्तन भयो भने म परिवर्तन हुन्छु— यो पहाड हट्यो भने म अगाडि बढ्नेछु । न पहाड हट्नेछ, न तिमी गन्तव्यमा पुग्न सक्छौ । त्यसैले यदि ती आत्माप्रति शुभ भावना छ भने इशारा दियो अनि मन-बुद्धिलाई खाली गर । स्वयंलाई ती विघ्न स्वरूप बन्नेहरूको सोच-विचारमा नपार । जब नम्बरवार छन् भने नम्बरवारमा स्थिति पनि नम्बरवार हुनु नै छ तर हामीलाई नम्बरवन बन्नु छ । यस्तो विघ्न वा व्यर्थ संकल्प चलाउने आत्माहरू प्रति स्वयम् परिवर्तन भएर ती प्रति शुभ भावना राख्दै जाऊ । केही समय लाग्छ, मेहनत अलिकति लाग्छ तर आखिरमा जसले स्व-परिवर्तन गर्छ विजयको माला उसैको गलामा पर्छ । शुभ भावनाबाट यदि तिनलाई परिवर्तन गर्न सक्छौ भने गर, नत्र भने इशारा देऊ, आफ्नो जिम्मेवारी समाप्त गरिदेऊ र स्व परिवर्तन गरेर अगाडि उड्दै जाऊ । यो विघ्न रूप पनि सुनको लगावको धागो हो । यसले पनि उड्न दिँदैन । यो धेरै महीन र सत्यताको पर्दाको धागो हो । यही सोच्छन्— यो त सत्य कुरा हो नि । यो त हुन्छ नि । यो त हुनु हुँदैन नि । तर कहिलेसम्म देखिरहन्छौ ? कहिलेसम्म रोकिन्छौ ? अब त स्वयंलाई महीन धागोहरूबाट पनि मुक्त गर । मुक्ति वर्ष मनाऊ । यसैले बच्चाहरूको जुन आशाहरू छन्, उमंग छ, उत्साह छ, यसको सबै समारोह (फंक्शन) मनाएर बापदादा पूरा गर्दै हुनुहुन्छ । तर यस वर्षको अन्तिम फंक्शन मुक्ति वर्षको फंक्शन होस् । फंक्शनमा दादीहरूलाई उपहार पनि दिन्छौ । बापदादालाई यस मुक्ति वर्षको समारोहमा स्वयंको सम्पूर्णताको उपहार देऊ । अच्छा ।

चारैतर्फका परमात्म पालना, पढाइ र श्रीमतको भाग्यका अधिकारी विशेष आत्माहरूलाई, सदा सोच्नु र स्वरूप बन्नु दुवै समान गर्नेहरू, बाबा समान आत्माहरूलाई, सदा परमात्म विल पावरद्वारा स्वयंमा र सेवामा सहज सफलता प्राप्त गर्नेवाला निमित्त सेवाधारी बच्चाहरूलाई, सदा बाबालाई कम्बाइन्ड रूपमा अनुभव गर्नेहरू, सदा साथ निभाउने साथी बच्चाहरूलाई बापदादाको यादप्यार एवम् नमस्ते । *रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

वरदानः— स्वयंमा सर्व शक्तिहरूलाई प्रत्यक्ष (इमर्ज) रूपमा अनुभव गर्ने, सर्व सिद्धि स्वरूप भव लौकिकमा कसैको पासमा कुनै कुराको शक्ति हुन्छ, चाहे धनको, बुद्धिको, सम्बन्ध-सम्पर्कको भने उसलाई निश्चय रहन्छ कि यो के ठूलो कुरा हो र । उनीहरूले शक्तिको आधारमा सिद्धि प्राप्त गर्छन् । तिम्रो पासमा त सबै शक्तिहरू छन्, अविनाशी धनको शक्ति सदा साथ छ, बुद्धिको पनि शक्ति छ भने पोजीशनको पनि शक्ति छ, सर्व शक्तिहरू तिमीमा छन्, यिनलाई केवल इमर्ज रूपमा अनुभव गर, तब समयमा विधिद्वारा सिद्धि प्राप्त गरेर सिद्धि स्वरूप बन्नेछौ ।

स्लोगनः— मनलाई प्रभुको अमानत (नासो) सम्झेर त्यसलाई सदा श्रेष्ठ कार्यमा लगाऊ ।